

— Μὰ στὸ τέλος ὁ καλότυχος ἔκανε δ, τι κ' ἡ κα-
τοίκη στὴ γιομάτη καρδία.

— Τῆς ἐδωτε μιὰ κλωτσιὰ κ' ἔγινε ὅλο τὸ γάλα, μὲ
τὸ νὰ πῇ τὴ γλώτσα τοῦ "Ερμονα... ἀπελπιστική!"

— 'Αρρώστεια ριμέ κη, βλέπετε, κι αὐτὴν ἡ ἀνακατευ-
μάστε εἰ δῆλα καὶ τ' ἑκαῖν' ἀκόμα ποὺ δὲ νοιῶθουμε!

— 'Η εἴδη Σκηνή, μᾶς εἶπαν, φέτος πρόκειται νὰ
έργαστη μὲ κανούρια πράματα.

— Τὸ πιστεῦσμέ γιατὶ δὲ κ. Χρηστομάνος δταν βαλτῆ
νὰ δουλέψῃ μὲ τὰ σωστά του, μπορεῖ νὰ κατορθώῃ θεύ-
ματα, ἄν καὶ μὲ τὴ ζευξειά του πολλὰς φορὲς τὴ χαλάσ-
ει ὅτος τὴ δουλειά.

— 'Ας είναι! Μέσα στὴ φετεινή θεατροπλημμύρα, τὸ μά-
νο ποὺ θέξῃ νὰ προσέξῃ κανένας θάνατος ἡ «Ν. Σκηνή».

— 'Ο κ. Χρηστομάνος δὲ μᾶς ἀπίτρηψῃ νὰ προσέξουμε
καὶ μεῖς σ' αὐτὴ, ἀφοῦ τοῦ δηλώσουμε πῶς εἰσιτήριο δὲ
δεχόμαστε, δπως κι ἀπὸ κανένα ἀλλο θέατρο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» καὶ στὰ κιόσκια τῆς 'Ομο-
νοικ., καὶ τοῦ 'Γουργείου τῶν Οικονομικῶν πουλιούντε,
τάκολουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ένα — κ' ἔνα φρ.
χρ. γιὰ τὸ 'Εξωτερικό:

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ: «Τόνιρο τοῦ Γιαννίρη» καὶ τὸ «Τα-
ξίδι μου». — Τοῦ ΠΑΛΛΗ: «Πλίος καὶ Φεγγάρι». —
Τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ: «Η Μαζώχτρα (διηγήμα) καὶ δ. Βουρ-
κόλακας (δράμα). — Τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τὸ γλωσσιὰ ἡ Κάρημα
καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μᾶς ἀναγέννησις». — Τοῦ ΦΙΛΗΝΤΑ
«Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας» καὶ τ' Απὸ τοὺς
Θρύλους τῶν αἰώνων» (ποιήματα).

Οἱ ἀγοραστὲς τῶν ἐπαρχῶν ωληρώνουν 30 λεπτὰ τα-
χυδρομικά γιὰ κάθε βιβλίο.

Οἱ ἀγοραστὲς τοῦ 'Εξωτερικοῦ δὲν πληρώνουν ταχυδρο-
μικά

Η ΚΟΙΝΗ ΝΟΜΗ

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

'Αγαπητὲ «Νουμᾶ»

Σάς μεταφέρω ἔνα διάλογο δπως ἔγινε ἐδῶ καὶ
λίγες ημέρες στὴ Μουνυχία. Μιὰ κυρία ἀπάντησε
στὸν περίπατο μιὰς νιόπαντρη παλιὰς τῆς φιλενόδος καὶ
ἀφοῦ τὴν εὐχήθηκε γιὰ τὸ γάμο τῆς τὴν ἐρωτᾶ;

— Καὶ τὶ δουλειὰ κάμνει δὲνδρὸς σου; ...

— Εἶναι λὲ μ. δὲ μ. χ. ο. σ. τῆς ἀπάντησ.

— 'Α! ώρατα! βγάζουν λεπτὰ οι μπαφτιπέρηδες.

Καθὼς βλέπετε ἡ κ. λὲ μ. δ. ο. χ. ο. ο. ημάθε πῶς
λέγεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δένδρου τῆς 'Ελλαστ. κ. δ.
τῆς ἀλλῆς δὲν τῆς δόθηκε εὐκαιρία νὰ τὸ μάθη.
Καὶ δῆλος ἐγέλασσεν εἰς βάρος τῆς γιὰ τὴν ἀμάθεια
ἐν φὸ τὸ λαθός τῆς ἡτανε (ἄν υπάρχῃ λαθός ποὺ δὲν
δικαιολογεῖται ἀπὸ κάποια ψυχολογικὴ κατάσταση) τὸ
δτι θέλησε νὰ μεταφράσῃ τὴ λέξη χωρὶς νέχη βε-
βαιότητα γιὰ τὴ σημασία τῆς.

Καὶ δημώς δὲ κ. Μιστριώτης ἡμπορεῖ αὔριο νὰ μάς
φέρῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο γιὰ ἐπιχείρημα, νάποδειή δτι
ἡμπορεῖ δ λατὸς νὰ μάθῃ τὴν καταρρέουσα. Ήδη μού πήτε
πῶς: Να, θὰ μᾶς πῇ 'Αγχοπουλικώτατος δτι ἀν αὐτὴ
ἡ γυναικεῖα ἐτύχαινε νὰ πάρῃ σύζυγο κι ἔνα μπακάλη
μετὰ θάνατον (δ μὴ γένοιτο) τοῦ λεμβούχου θὰ ἐμά-
θαινε δτι δ μπακάλης λέγεται παντοπάλης καὶ ἀν
ηρχετο εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ τρίτη
φορὰ (δ λόγος τὸ λεῖτι,) θὰ ἐμάθαινε καὶ τὴ λέξη οἴ-
νο πώλης ή φανοποιεῖση στιλβωτὴς καὶ τ.τ.λ. καὶ νοὶ δὲν ἐπιτρέπεται δ τέτοιος γάμος

ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ξηρὰ
λογικὴ δὲν πειράζεται ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια
ἀλλὰ ζητοῦσι τὴ λεγόμενη λογικὴ ἀλήθεια, ήμποροῦμε
νὰ υπολέσουμε δτι σύτη ἡ γυναικα ὑπαντρέεται τόσες
φορές, δστι εἶνε τὸ ὄνδρατα τῆς καταρρέουσας ποὺ ση-
μαίνουν ἐπάγγελμα τότε (καὶ ποὺς ἡμπορεῖ νάμιρ-
βαλλη) Ήδη μιάθη αὐτὴ ἡ γυναικα ὑλες αὐτὲς τὶς λέξες
(ἀρκεῖ νὰ τὶς θυμάσται). Εὔκολος ἡμπορεῖτε νὰ εὔρετε
ἀναλογίες ἀπόδειξες γιὰ ἀλληλη σειρὰ λέξεων καὶ νὰ γε-
νικεύετε ποὺ λένε τὸ πρόγμα γιὰ δῆλο τὸ λεξικὸ τῆς
όργανος 'Ελληνικῆς γλώσσας.

— Αθήνα 24 [5] 1904.

Δικός σας
ΣΑΤΥΡΟΣ

ΤΑ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛΙΑ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

— Ακούσα μιὰ λέξη προχτὲς ἀπό έω ἀπὸ τὸ Τα-
χυδρομ. ἵο καὶ τὴν παραδίδω... στῶν δασκάλων τὴν
περιφρόνησην.

— Εναὶ μικρὸς ἐφώναζε :

— Πάρτε, κύριοι, ὥρχειν καρτ-ποστάλια! "Εχουμε
καρτ-ποστάλια στὸ λιανική, κύριοι!

Ἐκφινιστικα ἀμά τὴν ἀκουσα τὴ λέξη, μὰ καὶ
χάρηκα, γιατὶ ἐπείστηκε μιὰ φορὰ δέκμα πῶς τὴ
γραμματικὴ καὶ τὴ γλώσση δὲν τὶς φταισάνουν οἱ δη-
σποκάλοι. Τὶς φταισάνει δ λατ., ποὺ τοῦδωσαν μιὰ λέξη
λέπη κι αὐτὸς ἀμέσως τὴν ἔχειε στὸ καλούπι τῆς
Γραμματικῆς του καὶ τὴν ἔκανε Ρωμαϊκήν.

Τὴν καταληξην α λια τὴν ἔχει στὸ πορτοκαλίλια,
στὰ στραγολια, στὰ παρακαλία καὶ σὲ τόσες δέλλες
λέξεις. Τὶ λοιπὸν θὰ τὸν ἐδυσκόλευε νὰ τὴν κολλήσῃ,
καὶ στὰ καρτ-ποστάλια νὰ τὰ κάνῃ Ρωμαϊκά, ἀφοῦ δ
μόδα τοῦ τὰ φόρτιων κι αὐτὰ στὴν ράχη του;

Δικός σας
Βουλγαρός

ΕΝΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Φίλε «Νουμᾶ»

Σὲ ἔνα λεύκωμα μιανῆς λογίας φιλενόδος μου, τῆς
κυρίας Εἰρήνης Διντρινοῦ, ποὺ κι αὐτὴ ἐργάστρια εἶναι
ταπεινότατη τῆς 'Εθνικῆς μᾶς γλώσσας, τὸ ἀκόλουθο
εἶδα αὐτόγραφο τοῦ μεγάλου μᾶς Ψυχάρη:

30 τοῦ Ἀλωνάρη 1900

«Θυμούματι τοὺς Καρφῶν καὶ τὸν ούρανό τους, τὸν
ούρανό τὸν ἡλιοχαρεμένο, τὸν ἀχαλαστό. Τὸν κοίταζε
καὶ μ' ἐπακρινεῖ τὸ δάσκρια. Σὲ πονεῖ δημοδία, πρόσμα
πιὸ θλιβερὸ δὲν υπάρχει περὰ χρονύμενος ούρανός, κι
ἔννοιωθας, μέσον στῶν Καρφῶν τὴν ὄμορφαδία πῶς οἱ
πόνοι μᾶς ποτὲ δὲν μποροῦνε νὰ ταράξουν τὴ δημιουρ-
γία.

Ψυχάρης»,

καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ, κλεισμένος στὸ γραφεῖο μου,
ἐλευθερεὶς νὰ δουλέψῃ ἔδινα στὴν σκέψη μου, πόσο μοχ-
τηροὶ καὶ κακούργοι συκοφάντες φαντάστηκα ποὺ εἶναι
έκεινοι ποὺ τὸ ἀσύστολο τὸ θάρρος πέρνουνε νὰ λένε, καὶ
νὰ κυνηγήσεις δπως-δπως ν' ἀποδείξουνε κιόλας, πῶς δη
ψυχὴ τοῦ Ψυχάρη, δηψυχὴ δησονετικὴ, δησο
εὐγενική, καὶ μέσα τῆς τέτοιας αἰστήματα γιὰ τὴν
Μεγάλην 'Ελλάδα, ποὺ γιὰ λογαριασμό τους νὰ μᾶς
κάνουνε νὰ κοκκινίζουμε καὶ μὲ τῆς ψυχῆς δάσκρια νὰ
κλαίμε τὰ καλιά τους.

Κέρκυρα

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

ΒΙΤΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Πουλιέται χαρτοδεμένο ς δραχμὲς,
(Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ Φρ. χρ. 2) στὸ γρα-
φεῖο τοῦ «Νουμᾶ» καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο
τῆς «Εστίας».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μαρ. Μαρ. — Τὸ ἓνα, βλέπετε, τὸ δημοσιεύου-
με. Τ' ἀλλο, ἀργός ερα. Καλύτερα δημος νὰ μᾶς στέλνατε
τίποτ' ἄλλο.—κ. Φ. Σιαμ. στὸν Πόλη. Δουλειὰ πολλὴ καὶ
δὲν ἀδειάσαμε νὰ σοῦ γράψουμε. Δὲν τοὺς ξεχνάμε δημος
τοὺς καλοὺς; φίλους, κι ἔννοια του. Τὰ «Γράμματα τοῦ
Πολαιμ. πουλιούνται τρεῖς δραχμές.—κ. Ιππόλιτο. Τὰ
δυος ἀθανάτα «Γράμματα» ἀπὸ τὴν Κούταλη ποὺ δημοσιέ-
ψαμε δὲν βγοῦν καὶ σὲ βιβλίο, θυτερ' ἀπὸ λι.ο, μὲ πρό-
λογο τοῦ Συγγραφέα. Τότε θως θὰ μάθετε καὶ ποιοι, η
ποιοι, εἶναι δ Σερατῆς κι δ Φωτῆς. ο δυος Κουταλιωνοι.—

δ. Αροδαληνούσα. 'Επι τέλους μπούμι! 'Ελαδαρις τὸ δρ-
μό τας καὶ θὰ τὸ δημοσιέψουμε στὸ ἀλλο φύλλο. Μερικοὶ
φίλοι μᾶς ρωτοῦνε δην θυμότατε μαζί μα; ποὺ δέσσατε
έτος αποτομά ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Νουμᾶ»—κ. Περιερ-
γο. Ο Μάρκος Γεράνης, ποὺ τόσο σᾶς ἀρέσουν τ' «Ανε-
μοτράγουδάν του, εἶναι δ Μάρκος Γεράνης. Δὲν σᾶς φτά-
νει αὐτὸς; Η δ. 'Αροδαληνούσα, καλ κ τὸ βρήκατε, εἶναι
ή κ. Ε.Α.—κ. Μάρκο Λύγερη. Γιατί δὲν μᾶς στέλνατε
καὶ κανένα ἄλλο; Ήσιοι, μὲ τη γλύκα τοῦ πρώτου, θὰ μᾶς
ἀφήσετε;—κ. Λυκαβηπτινό. «Εννοια σας κι δ Παλαιμᾶς
δὲν μᾶς; ξέχασε. Κάποιο «Απ' τὰ χαρτιά τοῦ ἀνθρωπά-
κου» ἐποιάζει τώρα γιὰ τὸ «Νουμᾶ».

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ